

venners Side — det er ikke alle Afholdsfolk, der er Ædruelighedsvenner, derfor siger jeg „de saakaldte Ædruelighedsvenner“ — er stærke Kræfter i Bevægelse for ved Valgene, specielt ved de forestaaende Valg, at faa udpeget først og fremmest Forbudsmænd, og man giver fra den Side Vælgerne den Vejledning: Blandt Kandidaterne indenfor jeres Parti skal I naturligvis først og fremmest tage en Forbudsmand, naar en saadan er opstillet indenfor jeres Amtskreds eller Storkreds. Det er, hvad vi kan vente os. Der er altsaa ikke Tale om politiske Kvalifikationer, om Dygtighed, Fortjeneste, om mange Dyder, som ellers kan være nødvendige for en Politiker; nej, det væsentlige er, at han er Forbudsmand; om han ellers har Evne til at være Politiker, er i Grunden uvæsentligt, bare han er Forbudsmand. Vi skal nok ved det tilstundende Valg faa Konsekvenserne at se, faa den Splittelse at se, som det vil medføre i de Dispositioner, Partierne har truffet.

Jeg nævnte Afstemningerne vedrørende Arbejdsstandsninger, og de gælder naturligvis for hele Landet. Hvis man nu vilde følge den Tankegang, som ligger til Grund for Kravene om Kommuneafstemning, og den Tankegang, som knæsættes her ved Ministerens Ændringsforslag, hvad skulde saa Følgen blive paa det Omraade? Vi ser jo ellers meget ofte Aviserne himle op, saa snart der er Tale om en lille Uro mellem en Flok Arbejdere og deres Arbejdsgivere i en fjernt liggende lille By, men hvad vilde dette System medføre, hvis Arbejderne vendte Forholdet om og sagde: Nuvel, Ministeren har taget sit Forbillede i nogle Love, som vi har staaende i vore Organisationer; nu tager vi Mønster efter den Lov, han har fremsat, og som Rigsdagen har givet, og gennemfører Systemet, for saa vidt angaar Spørgsmaalet om Arbejdsstandsninger? Hvem vilde da i Grunden, naar man holder stærkt paa det kommunale Selvstyre og de lokale Afgørelser, fortænke Arbejderklassen i, at den tager Eksemplet op og fører det videre ud? Med Rette kan man ikke gøre det. Lad os nu sige, at der er en Lockout, og der er ført Forhandlinger, som har ført til et Forslag, maaske et Forligsmandsforslag, der skal accepteres fra begge Sider. Men følgende den Pegepind, der er givet af Ministeren og formodentlig af Flertallet i denne Sal, har man lavet Love derude, og saa bliver det det lokale Selvstyre, der træffer Afgørelsen. Der bliver paa den Maade truffet en demokratisk Afgørelse; Beslutningen bliver ikke truffet af Fagforenings-

ledere, Lovebrøds mænd, som ikke har andet at bestille end at kusse Arbejderne, men gennem det lokale Selvstyre, som er knæsat i denne Lov. Hvad bliver Følgen? Ja, Følgen kan blive, at hvor det drejer sig om de 7 Bygningsfag, kan Forliget saamænd godt blive vedtaget af samtlige Fag i de fleste af Byerne, men Snedkerne i Holstebro, Malerne i Svendborg, Tømmerne i Ballerup, Blikkenslagerne i Skelskør, Glarmestrene i Aarhus og Murerne i Ringkøbing vedtager det ikke. Saa er det lokale Selvstyre jo kommet frelst igennem, der er stemt lokalt om det, og den demokratiske Afgørelse er kommet fuldkommen til sin Ret, og det er jo det System, man forfægter, naar man holder paa det kommunale Selvstyre, at hver Kommune skal have Lov til at afgøre sine Sager selv.

Men hvad vilde monstro det Flertal, som der sandsynligvis er her for denne Afstemningsmaade, sige, hvis Arbejderne fulgte det Eksempel, Ministeren og Flertallet nu er ved at give Befolkningen, ogsaa Arbejderne? De vilde sige: Det er meningsløst. Ja, det samme siger jeg. Og den Tankegang vil jeg gerne have Lov til at overføre paa den foreliggende § 40. Jeg mener, Resultatet vilde blive en ren og skær Bænkevælling, og saaledes er det ogsaa her. Jeg mener nemlig, at der skal være en vis Orden i analoge Forhold Landet over, og det var ikke godt, om Arbejderne vilde tage Lære af det System og den Udformning af det, som Ministerens og Flertallets Forslag om Kommuneafstemning indeholder. Jeg siger, det var ikke godt. Men der er jo Folk, som trods alle Fornuftgrunde er Tilhængere af et Forbud; nu tager man en Stump her, og næste Gang tager man mere. Deraf kommer det jo, at de fire ærede Medlemmer af Fællesudvalget, som den ærede foregaaende Taler var Talsmand for, sagde: Nej, Forslaget er ikke vidtgaaende nok, det indeholder ikke et udtrykkeligt Forbud; det indeholder ganske vist Tendenser i den Retning, man anerkender Fremskridtet mod Forbud, men man synes ikke, Forslaget er vidtgaaende nok, og saa holder man sig tilbage. Men man var dog saa snedig at sige: Vi stemmer alligevel for det. Det er det, man kalder Opportunisme. Jeg anser det for meget fornuftigt, men det er ikke saa klart et Standpunkt, som det kunde være.

Naar jeg ivrer imod den Forbudstendens, som den foreliggende Flertalsindstilling indeholder, er det, fordi jeg altid ivrer imod, at man fra deres Side, som